

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Ředitelství silnic a dálnic s. p.**
se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4
zastoupen JUDr. Jiřím Hartmanem, advokátem
se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7

za účasti: **Tomaier Legal advokátní kancelář s. r. o.**
se sídlem Černokostelecká 281/7, Praha 10
zastoupen Mgr. Pavlem Janků, advokátem
se sídlem Černokostelecká 281/7, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2024, č. j. UOOU-01327/21-28

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Odůvodnění:*Vymezení věci*

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o odvolání osoby zúčastněné na řízení (OZŘ) proti rozhodnutí žalobce (povinného subjektu) ze dne 25. 9. 2023, č. j. ŘSD-2006/2011-11, jímž byla podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (InfoZ/informační zákon) opětovně odmítnuta žádost OZŘ ze dne 18. 6. 2019 o poskytnutí informací k osobě Ing. T. G. Ph.D., (Ing. G.). Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný postupem podle § 20 odst. 4 písm. b) InfoZ změnil část výroku prvostupňového rozhodnutí v tom smyslu, že nadále byla žádost OZŘ odmítnuta podle § 8a odst. 1 informačního zákona v rozsahu osobních údajů Ing. G., a to číslo občanského průkazu, adresy bydliště, data narození, registrační značky vozidla a v rozsahu vlastnoručních podpisů fyzických osob. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (správní řád) ve spojení s § 16 odst. 5 InfoZ zrušeno a řízení zastaveno (výrok I.). Dále žalovaný podle § 16 odst. 5 InfoZ přikázal žalobci, aby OZŘ poskytl ve výroku specifikované informace ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení žalobou napadeného rozhodnutí (výrok II.).
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že OZŘ požádala žalobce žádostí ze dne 18. 6. 2019 o poskytnutí informací podle InfoZ:
 - sdělení, jaké smlouvy byly mezi Ředitelstvím silnic a dálnic ČR a Ing. T. G. Ph.D. uzavřeny, co je předmětem těchto smluv a zda jsou tyto smlouvy nadále platné (případně jejich platnost skončila),
 - poskytnutí kopií těchto smluv,
 - sdělení, jaká pověření či jmenování Ředitelství silnic a dálnic ČR udělilo Ing. T. G. Ph.D. od počátku jeho působení v Ředitelství silnic a dálnic ČR,
 - poskytnutí těchto pověření a jmenování (žádost).
3. Žalobce žádost OZŘ opakovaně odmítal (rozhodnutím ze dne 17. 7. 2019, č. j. 13413/2019-10320 podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) InfoZ, dále rozhodnutím ze dne 9. 4. 2021, č. j. RSD-2006/2021-19410/Sol., a prvostupňovým rozhodnutím v nyní projednávané věci. K důvodům odmítnutí žalobce zejména uvedl, že pověření či jmenování udělená konkrétní osobě je nezbytné považovat za vnitřní pokyny. Žadatel/OZŘ je advokátní kancelář, která právně zastupuje společnost GEOSAN GROUP, a. s. (GEOSAN) v soudním řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41 Cm 17/2019. Dané řízení s žádostí přímo souvisí, neboť se OZŘ snaží získat informace pro účel tohoto soudního řízení. Ty by nemohla získat, pokud by protistranou nebyl žalobce jako povinný subjekt ve smyslu InfoZ. Tím by došlo k narušení rovnosti účastníků řízení, rovnosti zbraní i práva na spravedlivý proces. Žalobce nemůže být povinen poskytovat protistraně důkazy svědčící v jeho neprospěch. K žádosti přistupoval individuálně a zohlednil využitelnost požadovaných informací v probíhajících soudních sporech žalobce/povinného subjektu s klientem žadatele (u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 41 Cm 17/2019, sp. zn. 32 Cm

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

27/2020 a sp. zn. 2 Cm 44/2020, u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 76 Cm 132/2021), a to i ve vztahu k novému ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ. Ačkoli toto ustanovení nelze s ohledem na datum jeho přijetí s účinností k 1. 1. 2023 uplatnit na žádost OZŘ, je třeba jej zohlednit při výkladu ostatních ustanovení informačního zákona. S poukazem na četnou judikaturu žalobce k odmítnutí žádosti konstatoval, že právo na informace není absolutní a lze jej omezit. K použitelnosti § 11 odst. 1 písm. g) info zákona žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2014, č. j. 8 A 7/2011-57. V postupu OZŘ/žadatele o informace žalobce spatřoval také zneužití práva, neboť chce získat informace, ke kterým by za jiných okolností neměla přístup a následně je hodlá využít ku prospěchu svého klienta soudních řízeních o stamilionové částky. I když zneužití práva řeší od 1. 1. 2023 ustanovení § 11a odst. 1 písm. a) info zákona, byl povinen aplikovat je i podle právní úpravy účinné v době podání žádosti. Žalobce upozornil, že od vydání rozhodnutí ze dne 17. 7. 2019 došlo k tomu, že se žadatel stal právním nástupcem GEOSAN.

4. O odvoláních OZŘ proti prvostupňovým rozhodnutím rozhodoval prvně nadřízený orgán povinného subjektu Ing. R. M. (rozhodnutí ze dne 4. 9. 2019, č. j. 18617/2019-10000) tak, že rozhodnutí žalobce jako povinného subjektu potvrdil.
5. Po následných soudních přezkumech Městským soudem v Praze (pod sp. zn. 11 A 177/2019) ve spojení s rozsudky Nejvyššího správního soudu (podrobněji na str. 3 až 5 žalobou napadeného rozhodnutí), rozhodl žalovaný o odvolání OZŘ svým rozhodnutím ze dne 5. 9. 2023, č. j. UOOU-01327/21-18 (předchozí rozhodnutí žalovaného). V rozhodnutí konstatoval částečnou nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, jeho přezkoumatelnou část pak shledal nezákonnou z důvodu nesprávného právního posouzení. Úřad v odůvodnění odkázal na právní závěry již vyslovené dříve Městským soudem v Praze v rozsudku ve věci sp. zn. 11 A 177/2019 a v rozsudku NSS ve věci sp. zn. 4 As 2013/2022, dle kterých nemají požadované informace charakter vnitřních pokynů ani personálních předpisů, tudíž jejich neposkytnutí nelze odůvodnit § 11 odst. 1 písm. a) InfoZ. Dle těchto rozsudků dále nemůže povinný subjekt odmítnout žádost o informace kvůli osobě žadatele a důvodu, ze kterého informaci požaduje (ledaže by šlo o výjimečný případ zneužití práva), tedy proto, že jde o právního zástupce jiné společnosti, která vede s povinným subjektem soudní spor. Kromě toho žalovaný s četnými odkazy na judikaturu konstatoval, že žádost nelze odmítnout ani podle § 11 odst. 4 písm. b) InfoZ či z důvodu narušení rovnosti zbraní v soudních sporech mezi žadatelem a povinným subjektem.
6. Žalobce/povinný subjekt však prvostupňovým rozhodnutím v nyní projednávané věci žádost opětovně ze stejných důvodů odmítl, žalovaný k odvolání OZŘ jeho rozhodnutí žalobou napadeným rozhodnutím změnil (výrok I.) a přikázal mu požadované informace vyjma osobních údajů Ing. G. poskytnout (výrok II.)

Žaloba

7. V *prvním žalobním bodu* žalobce tvrdil, že je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné a nesprávné, neboť žalovaný nesprávně vyložil a aplikoval ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), g), odst. 4 písm. b) InfoZ. Se závěry žalovaného nesouhlasil a považoval jeho výklad § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ za příliš restriktivní, popírající smysl a účel tohoto ustanovení.
8. Dle žalobce žalovaný rovněž nesprávně posoudil souvislost požadovaných informací s probíhajícími soudními řízeními, neboť nepřihlédl ke skutečnosti, že OZŘ v rámci svých tvrzení v soudních řízeních argumentuje přímo závěry, které má za cíl zjevně prokázat prostřednictvím informací, jejichž poskytnutí se po žalobci domáhá. Konkrétně se jedná o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

řízení vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 32 Cm 27/2020 a sp. zn. 2 Cm 44/2020, kde jako žalobce vystupuje GEOSAN zastoupen Mgr. J. T., advokátem, který je statutárním orgánem OZŘ. Dále se jedná o řízení u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 76 Cm 132/2021, kde žalobce žaluje GEOSAN, rovněž zastupovaný OZŘ.

9. Žalobce v žalobě dále podrobně pojednal o konkrétních okolnostech těchto soudních řízení a uvedl, že se jedná o spory o značné částky. V nich se OZŘ snaží zpochybnit základní mechanismy smlouvy o dílo mezi účastníky řízení. Žádost OZŘ má jediný cíl, a sice získat informaci pro účely vedených soudních řízení, které by za normálních okolností, pokud by protistranou jejího klienta nebyl žalobce nezískala, a dosáhnu tak případného úspěchu svého klienta. Uvedené je v rozporu se základními postuláty občanského soudního řízení (o. s. ř.), zejména postulátem rovnost zbraní a rovnosti procesního postavení. K tomu žalobce poukázal na § 18 o. s. ř. a namítal, že stát je v postavení účastníka jako právnická osoba, nikoli subjektem veřejné moci disponujícím vrchnostenskou pozicí. Proto v tomto svém postavení není povinnou osobou podle InfoZ. Předmětná situace s ohledem na svou specifčnost v podstatě představuje ze strany OZŘ zneužití práva na informace ve snaze znevýhodnit žalobce v rámci již probíhajících a do budoucna očekávaných soudních sporů. To by bylo v rozporu s ústavním principem rovnosti zbraní, neboť žalobce by byl znevýhodněn z titulu svého obecného postavení povinné osoby dle InfoZ. K tomu žalobce odkázal na judikaturu Ústavního soudu (ve věci sp. zn. Pl. ÚS 2/10, ze dne 30. 3. 2010, a sp. zn. I. ÚS 3930/14, ze dne 16. 6. 2015, bod 18).
10. Žalobce tvrdil, že vzniklou kolizi je nutno řešit zejména za použití článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (Listina). Nesouhlasil s postupem žalovaného, který neprovedl test proporcionality, ač to žalobce již dříve namítal. Žalovaný a správní soudy se v předchozím soudním řízení o stejné žádosti poměřováním základních práv nijak nezabývali. Přitom je třeba s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci upřednostnit ústavně zaručené základní právo na rovnost zbraní dle o. s. ř., před právem na informace podle InfoZ. Žalovaný to ale dostatečně nezohlednil. Dokumenty, jejichž zveřejnění OZŘ požaduje, bezprostředně souvisí s uvedenými soudními řízeními, a mohly by tam být používány, případně využity jako důkaz. Takové dokumenty však není jakýkoli povinný subjekt podle § 11 odst. 4 písm. b) InfoZ povinen poskytnout. Podle § 11 odst. 1 písm. g) téhož zákona může povinný subjekt poskytnutí informace omezit. K tomu žalobce poukázal na judikaturu Ústavního soudu (ve věci sp. zn. Pl. ÚS 2/10, ze dne 30. 3. 2010) a citoval z ní.
11. Žalobce dále obsáhle pojednal o procesním právu České republiky a poukázal na Důvodovou zprávu k přijetí § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ (zákonem č. 241/2022 Sb./Novela), v níž zákonodárce rovnost účastníků soudního řízení zohlednil, a citoval z ní. Tvrdil, že při existenci dvou kolidujících základních práv, a to práva OZŘ na poskytnutí informací dle čl. 17 odst. 1 Listiny a práva žalobce jako právnické osoby na rovnost zbraní dle o. s. ř. ve smyslu čl. 37 odst. 3 Listiny (čl. 96 odst. 1 Ústavy a čl. 36 a 37 odst. 3 Listiny), je třeba, aby se žalovaný touto kolizí meritorně zabýval. To se ale nestalo.
12. Žalobce svůj postup považoval za souladný s judikaturou Ústavního soudu (ve věci sp. zn. IV. ÚS 1200/16) a tvrdil, že pro řádné provedení testu proporcionality je nutno vzít v potaz, jak postavení OZŘ, tak účel, pro který je informace požadována.
13. V závěru žaloby žalobce shrnul své argumenty. K jazykovému výkladu právní normy poukázal na judikaturu Ústavního soudu (sp. zn. Pl. ÚS 33/97) a citoval z ní. Měl za to, že ani v případě veřejnoprávního subjektu, nakládajícího s veřejnými prostředky a zatíženého

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

tak zvýšenou odpovědností při hospodaření se svým majetkem, by nebylo jakkoli přiměřené a spravedlivé v průběhu soudního řízení požadovat, aby poskytnutí informací znevýhodnil svou pozici a způsobil sám sobě jakkoli nezvratné zkrácení na svých právech. Konstatoval, že ustanovení § 11a odst. 1 písm. a) InfoZ v prvostupňovém rozhodnutí neaplikoval, podrobné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je tak nadbytečné, resp. nemá s projednávaným případem příliš společného.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného a další podání účastníků řízení a OZŘ

14. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech a připomněl, že byl ve věci vázán právními názory vyjádřenými Městským soudem v Praze v rozsudku č. j. 11 A 177/2019-169 a Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 4 As 213/2022-49, s jejichž názory se ztotožnil, vycházel z nich a v podrobnostech na ně odkázal. Zdůraznil, že žalobci nebyla do okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí stanovena povinnost požadované informace poskytnout, ačkoli od podání žádosti uplynuly více než 4 roky. Žalobce tak měl dostatečně dlouhou dobu na to, aby vyličil všechny relevantní skutečnosti a označil všechna myslitelná práva či zájmy, do kterých by případné poskytnutí informací mohlo zasáhnout. Žalobce však dosavadní argumentaci žádným zásadním způsobem nedoplnil. Jeho argumentace je prakticky totožná, přičemž všechny tyto argumenty již byly odmítnuty soudem nebo následně žalovaným. Žalobce neuplatnil žádnou kvalifikovanou námitku, která by nebyla předmětem přezkumu v rámci předchozího řízení před žalovaným či soudy. Jeho tvrzení, že se tak nestalo, není pravdivé. Žalobce ve svých podáních, a to i před soudy, opakuje své argumenty, aniž by adekvátně reagoval na argumentaci žalovaného. Žádná z žalobních námitek není způsobilá vyvrátit závěry žalovaného ani soudů.
15. K námitce nesprávného výkladu § 11 odst. 1 písm. a), písm. g), odst. 4 InfoZ žalovaný zdůraznil, že svůj výklad opíral vedle doktríny a důvodové zprávy k Novele také o četnou judikaturu. Na tu ve svém rozhodnutí odkazoval, neboť se týká stejné žádosti o informace jako nynější žaloba. O tom, že žalobce v žalobě uplatnil prakticky totožné námitky, s nimiž se již v soudy vypořádaly, neuplatnil argumenty nové ani nereagoval na aktuální rozhodnutí žalovaného, svědčí jeho žalobní námitka proti údajné nesprávné interpretaci § 11 odst. 1 písm. a) InfoZ. Přitom aplikaci tohoto ustanovení soudy a žalovaný již dříve vyloučili a žalobce dané ustanovení ve svém prvostupňovém rozhodnutí jako důvod odmítnutí ani nezmiňoval. Proto žalovaný dané ustanovení ve svém rozhodnutí ani neinterpretovat. Námitka je tudíž irelevantní, žalobce ji ostatně ani nijak nerozvádí.
16. K nesprávné interpretaci § 11 odst. 4 písm. b) InfoZ žalovaný uvedl, že se v projednávané věci nejedná o informace o rozhodovací činnosti soudů. Informace jednoznačně vznikly nezávisle na jakémkoli soudním řízení, jak již uvedl Městský soud v Praze (MSvP) v bodě 42 svého rozsudku č. j. 11 A 177/2019-43, a citoval z něj. Žalobce nadále ignoruje závazný právní názor soudů i žalovaného a nadále vykládá dané ustanovení nepřipustným a v zásadě absurdním způsobem. Námitka proto není důvodná.
17. K námitce aplikace § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ žalovaný zdůraznil, že sám žalobce ve svém prvostupňovém rozhodnutí připustil, že dané ustanovení není na žádost aplikovatelné. Žalovaný přesto v žalobou napadeném rozhodnutí vyličil, proč daný důvod odmítnutí nemůže obstát. K tomu opětovně poukázal na rozsudek MSvP č. j. 11 A 177/2019-43, z něhož jasně vyplývá, že požadované informace fakticky nejsou způsobilé ohrozit rovnost

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

účastníků řízení. Dle žalovaného žalobcův výklad neobstojí ani v konfrontaci s Důvodovou zprávou k Novele. Zdůraznil, že jeho výklad § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ byl opakovaně soudně potvrzen jako správný v řízeních, ve kterých vystupoval žalobce jako účastník. Odkázal k tomu na rozsudek MSvP ze dne 27. 2. 2024, č. j. 11 A 109/2023-89, ze dne 31. 5. 2024, č. j. 8 A 119/2023-45, a rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2024 č. j. 10 As 79/2024-48.

18. K námitce zneužití práva dle § 11a InfoZ žalovaný konstatoval, že se tímto ustanovením zabýval, protože je zodpovědný za zákonnost rozhodnutí a řádné zjištění skutkového stavu. Poroto se v odvolacím řízení nezabývá pouze důvody odmítnutí žádosti, které v rozhodnutí uvádí povinný subjekt, ale také jinými možnými důvody odmítnutí žádosti, které teoreticky přicházejí v úvahu. Na tom nespárňuje nic nezákonného, ani nesprávného.
19. K námitce nesprávného zhodnocení skutkového stavu žalovaný uvedl, že je ve skutečnosti námitkou právní, nikoli skutkovou. Z jeho strany byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Po takřka čtyřech letech od podání žádosti se žalovaným podařilo od žalobce získat i samotné dokumenty, jejichž poskytnutí se žadatel domáhal. Výsledkem hodnocení podkladových informací přitom bylo potvrzení dřívějších závěrů, které učinily soudy i žalovaný v předchozích řízeních o žádosti, aniž by se s podkladovými informacemi seznámili. Žalovaný v podkladových dokumentech identifikoval osobní údaje Ing. G., které je třeba chránit, proto v jejich rozsahu potvrdil odmítnutí žádosti. Aspekt ochrany osobních údajů přitom žalobce ve svém rozhodování zcela přehlížel.
20. Žalovaný konstatoval, že žalobce svým setrvalým ignorováním závazných právních názorů žalovaného a soudů pouze cíleně oddaluje okamžik, kdy bude muset žádosti vyhovět. Takové obstrukční jednání by nemělo požívat právní ochrany. Skutkové a právní závěry formulované v žalobou napadeném rozhodnutí jsou zcela dostačující pro vydání informačního příkazu dle § 16 odst. 5 InfoZ. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí je zřejmé, o čem bylo rozhodnuto, jak a proč. Žalovaný nerozhodl o odvolání žalobce na základě libovůle. Zabýval se věcí podrobně, rozhodl na základě zjištěného právního a skutkového stavu věci, o němž neměl důvodné pochybnosti. Jeho rozhodnutí splňuje obsahové nároky kladené zákonem a judikaturou, není nezákonné ani nesprávné. Své závěry řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil a trvá na nich.
21. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
22. Osoba zúčastněná na řízení se průběhu řízení o žalobě zprvu vyjádřila k návrhu na přiznání odkladného účinku, s jehož přiznáním nesouhlasila. Poukázala na to, že se snaží domoci poskytnutí požadovaných informací, na které má podle InfoZ právo, již ode dne 18. 6. 2019, kdy podala žádost, tedy po dobu téměř pěti let. Žalobce však činí vše pro to, aby požadované informace nemusel poskytnout. OZŘ je tak nucena podávat řadu opravných prostředků a prostředky práva se bránit proti jeho nezákonnému postupu, s čímž jsou spojeny nemalé náklady. Prodlužováním řízení o poskytnutí požadovaných informací a navazujícími řízeními o opravných prostředcích či správních žalobách tyto náklady dále narůstají. Z postupu žalobce je přitom evidentní, že jeho snahou je maximálně oddálit okamžik, kdy bude muset požadované informace poskytnout, za tím účelem činí veškeré možné kroky. Takový postup však nemůže požívat právní ochrany, přičemž u státního podniku, který nakládá s veřejnými prostředky, je takový postup naprosto neakceptovatelný.
23. Na to reagoval žalobce podáním ze dne 2. 8. 2024, kdy se současně vyjádřil i k vyjádření žalovaného k žalobě. Ve svém stanovisku žalobce plně odkázal na rozsáhlou žalobní argumentaci. Dále zejména uvedl, že žalovaný i OZŘ opomíjí základní podstatu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

projednávaného případu. Ta je značně specifická, neboť požadované informace jsou informacemi, které přímo souvisí s probíhajícími a dosud neskončenými řízeními vedená u MSvP a Krajského soudu v Praze (KSvP), v nichž je GEOSAN zastoupen Mgr. J. T., který je statuárním orgánem OZŘ. V řízeních se jedná o zaplacení částky přesahující 1 000 000 000 Kč. Z toho je zřejmé, že OZŘ nevystupuje v rámci své žádosti jako takzvaný společenský hlídací pes, ale snaží se získat neoprávněnou výhodu pro svého klienta v daných řízeních. Žalovaný ani OZŘ toto vůbec nezohledňují. Dle žalobce nemůže obstát snaha OZŘ docílit narušení základních zásad OSŘ a zásad demokratického právního státu, mj. zásady rovnosti.

24. Žalobce dále poukázal na argumentaci GEOSAN v řízení u KSvP a citoval z ní s tím, že souvislost s požadovanými informacemi je zcela zřejmá. Namísto posouzení vlivu uvedených skutečností na projednávaný případ a přihlédnutí k individuálním skutkovým okolnostem žalovaný přistoupil k aplikaci takového výkladu InfoZ, kterým opomíjí smysl a účel § 11 odst. 4 písm. b), jímž je mimo jiné zajištění nezávislosti a rozhodování soudu. K tomu stejně jako v žalobě poukázal na rozsudek MSvP č. j. 8 A 7/2011-57 s tím, že jednou z podstatných náležitostí nezávislosti soudu jsou i zásady o. s. ř., mj. rovnosti účastníků a rovnost zbraní. Citoval z nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 2/10. Ústavní soud sice tento svůj závěr neaplikoval na případ nepravomocných rozsudků, lze jej ale aplikovat rovněž na jeho situaci, neboť je fakticky nucen poskytovat důkazy pro účely soudních řízení proti vlastním zájmům, které má zároveň povinnost hájit. S ohledem na přijetí ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ má daný nálezný větší význam, neboť v něm lze nalézt ústavněprávně konformní výklad ve vztahu k právu na informace, resp. tomu odpovídající povinnosti určité informace poskytnout. Takovému výkladu neodpovídá restriktivní výklad InfoZ, který učinil žalovaný a akcentuje jej OZŘ. Akceptací rigidního jazykového výkladu dotčeného ustanovení však dochází k popření jeho účelu a smyslu, jak jej zákonodárce zamýšlel. K tomu poukázal na nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 33/97 a komentářovou literaturu. Odkázal rovněž na nálezný Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 187/98, a sp. zn. III. ÚS 202/03.
25. Za zcela zásadní a nezbytně aplikovatelné na jeho případ považoval žalobce nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 16/12, a citoval z něj.
26. Žalobce tvrdil, že se žalovaný nezabýval kolizí dvou naproti sobě stojících základních práv a zároveň provedl takový výklad § 11 odst. 4 písm. b) info zákona, který ve svém důsledku vede k naprostému potlačení práva žalobce na rovnost účastníků soudního řízení a právo na spravedlivý proces. Ústavní soud při tom v nálezný sp. zn. Pl.ÚS 4/94 požaduje provedení testu proporcionality. To však žalovaný v napadeném rozhodnutí neřešil a upřednostnil takový výklad, kterým je znemožněna ochrana práv a oprávněných zájmů žalobce. V případě poskytnutí požadovaných informací bude žalobce zásadně zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, na právu na rovnost účastníků řízení a na právu na rovnost zbraní v soudním řízení. K tomu žalobce navrhl důkazy.
27. Na toto podání žalobce reagovala OZŘ podáním ze dne 29. 1. 2025 s tím, že žalobce ve své replice v zásadě jen recykluje a dále rozvíjí své dosavadní argumenty. Nad rámec dosud uvedeného OZŘ považovala za jednoznačně nesprávné (jak ostatně opakovaně vyjasnil žalovaný, soudy, včetně Ústavního soudu), že by požadované informace mohly být použity v řízeních vedených mezi žalobcem a společností GEOSAN, zastupovaným OZŘ, resp. žadatelem. Dle OZŘ je procesní postup žalobce šikanózní a veden snahou o maximální oddálení rozhodnutí o jednoduché žádosti o poskytnutí informací a navýšení nákladů OZŘ,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

kteřá se musí opakovaně vypořádávat s dlouhodobě překonanou argumentací žalobce jako povinného subjektu.

28. OZŘ zdůraznila, že postavení žadatele není pro posouzení možnosti poskytnout požadované informace dle InfoZ relevantní. Důvody pro neposkytnutí informací musí obstát vůči jakékoli osobě, která by o konkrétní informace požádala.
29. S poukazem na argumentaci žalobce OZŘ uvedla, že se žalobce zabývá výhradně specifickými okolnostmi jediné žádosti a jediného žadatele a nepředkládá jedinou argumentační linii, ze které by plynulo, že by odmítl požadované informace poskytnout jiné osobě, se kterou by neměl tak specifický vztah jako s OZŘ. Nebo že by je poskytl i OZŘ, pokud by hodnota předmětných sporů nedosahovala takové výše, jako je tomu v daném případě. Takový přístup je nesprávný. Osoba žadatele a její profesní aktivity jsou z hlediska realizace ústavně zaručeného práva na informace zcela irelevantní a povinný subjekt není oprávněn při plnění svých povinností poskytnout požadované informace rozlišovat mezi různými žadateli a zohledňovat svůj poměr k tomu, kterému žadateli při rozhodování o tom, zda jsou dány předpoklady pro odmítnutí poskytnutí požadovaných informací. K tomu OZŘ poukázala na čl. 17 odst. 5 Listiny, dle kterého jakékoli omezení tohoto základního práva musí spočívat na nediskriminačním základu, jak nepochybně plyne z čl. 4 odst. 3 a čl. 3 odst. 1 Listiny. Z toho je patrné, že pokud žalobce poskytl požadované informace subjektu „nezatíženému“ tímto vztahem, jedná se diskriminační postup, kterému nemůže být poskytnuta právní ochrana. Tento závěr akcentoval v rozhodovací praxi NSS, např. v rozsudku č. j. 4 As 213/2022-49, v němž zmiňuje nálezy Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 3930/14, z něhož OZŘ citovala.
30. Dle OZŘ je celá argumentace žalobce ohledně odepření poskytnutí informace z důvodu, že by je OZŘ mohla využít v daných sporech, nepřípustná, protože základní premisa, na které je vystavěna, odporuje dotčeným právním předpisům a ustálené judikатурní praxi. Jakýkoli vztah žadatele k požadované informaci či osobě povinného subjektu nemůže být důvodem pro neposkytnutí požadovaných informací, neboť se jedná o diskriminační praktiku. Důvody odmítnutí žádosti musí obstát vůči jakémukoli žadateli.
31. OZŘ dále argumentovala k tomu, že poskytnutí požadovaných informací její osobě nemůže narušit zásadu rovnosti zbraní, protože o. s. ř. v rámci tzv. ediční povinnosti umožňuje donucení účastníka k předložení navržených důkazů i proti jeho vůli. K tomu poukázala na § 129 odst. 2 o. s. ř. a komentářovou literaturu (§ 129 (důkaz listinou)). Nepřílehavost žalobního argumentu žalobci opakovaně vyčetl žalovaný i správní soudy, včetně NSS. To vyplývá z rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2024 a z rozsudku NSS č. j. 10 As 79/2024-48. Tento rozsudek se sice týkal jiného případu žalobce, ale žalobce v něm používal totožnou argumentaci. Tuto argumentaci žalobce již v minulosti přezkoumal a jako nedůvodnou odmítl také Ústavní soud ve svém recentním usnesení sp. zn. II. ÚS 1777/24. Žalobce tedy nemůže pouze na základě čl. 37 odst. 3 a čl. 36 odst. 1 Listiny dovodit omezení žadatelova práva na informace. Do práva žalobce na rovnost zbraní v o. s. ř. nemůže být zasaženo za situace, kdy mu povinnost předložit požadované informace jako listinné důkazy může být uložena soudem dle § 129 odst. 2 téhož zákona. Pokud nemůže být do práva žalobce na rovnost zbraní zasaženo poskytnutím informací dle InfoZ, nemohou být relevantní ani jakékoli snahy žalobce prováděné v rámci testu proporcionality.
32. Dle OZŘ je odmítnutí požadované informace dle § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ možné pouze v případě, že se jedná o informace, které byly vytvořeny nebo získány v přímé souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

s konkrétním soudním řízením. Konstatovala, že v mezidobí od jejího předchozího vyjádření vznikla celá řada soudních rozhodnutí vykládajících možnosti aplikace daného ustanovení. Tato rozhodnutí rekapitulovala a uvedla, že byla vydána konkrétně ve vztahu k žalobci. Tedy si je žalobce nepochybně vědom toho, že jeho výklad předmětných ustanovení InfoZ je nesprávný, když je mu opakovaně vytýkán, jak žalovaným dle InfoZ, tak soudy všech stupňů. Konkrétně poukázala na již zmíněný rozsudek NSS č. j. 10 As 79/2024-48, který se týkal jiné žádosti o informace podané žalobci, a citovala z něj. Dále OZŘ označila i další rozsudky NSS s tím, že v nich NSS zastává značně restriktivní přístup k aplikaci § 11 odst. 1 písm. g) info zákona. To je žalobci známo např. z rozsudku č. j. 5 As 179/2024-61 a nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06, a citovala z nich. Smysl § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ dle OZŘ nepochybně vyplývá z Důvodové zprávy k Novele, a citovala z ní.

33. Podle OZŘ je tedy jednoznačné, že omezení vyplývající z § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ nedopadá na informace jakkoliv související s určitým řízením, ale musí se jednat o informace, které vznikly v přímé souvislosti s určitým řízením, tj. o informace, které by neexistovaly (nebylo by jich potřeba), pokud by neexistovalo to, které soudní či obdobné řízení. Informace, jejichž poskytnutí se domáhá, přitom žádný takový vztah k řízením označeným žalobcem nemají a mít nikdy nemohou. OZŘ ve své žádosti žádala o poskytnutí informací a dokumentů, které žalobce vytvořil za účelem vymezení základních práv, povinností a pravomocí Ing. G. jako zaměstnance či funkcionáře žalobce. Tyto informace a dokumenty vznikly dlouho před tím, než byly nějaké spory mezi žalobcem a GEOSAN vůbec zahájeny, a to zcela nezávisle na těchto řízeních. Podmínky pro aplikaci § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ proto nebyly splněny. Podmínky je možno aplikovat pouze tehdy, pokud požadované informace byly vytvořeny v přímé souvislosti s konkrétním soudním či obdobným řízením. Informace požadované OZŘ nicméně tuto povahu nemají. Jedná se o informace vytvořené několik let před vznikem dných soudních řízení. Je tak zřejmé, že postup žalobce byl v této věci nezákonný.
34. Žalobce v odpovědi na toto podání OZŘ ve svém podání ze dne 13. 2. 2025 popřel, že by tvrdil, že by požadované informace jiné osobě poskytl. Žalobce v tomto ohledu pouze dokládal důvodnou obavu, že by v případě povinnosti poskytnout požadované informace byla narušena rovnost účastníků řízení v jeho neprospěch a ve prospěch třetích subjektů, které v předmětných soudních řízeních zastupuje OZŘ. Nad rámec doposud uvedeného podotkl, že samotná premisa OZŘ, že nelze v rámci posouzení žádosti přihlídnout k osobě žadatele, neplatí absolutně, jak vyplývá z nálezů Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1376/16, který se týkal zveřejňování platů, a z tohoto nálezů citoval. Považoval za zřejmé, že podstatným pro posouzení možnosti odmítnout žádost o informaci mohou být i konkrétní poměry žadatele k požadovaným informacím. V případě OZŘ je poměr k předmětným soudním řízením zjevný. OZŘ je jako advokátní kancelář povinna dle § 16 odst. 1 zákona o advokacii chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Ve smyslu § 16 odst. 2 téhož zákona je povinna využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné. Je tedy nemyslitelné, že by informace, jež její klient navrhuje v soudním řízení k důkazu v „neprospěch“ žalobce, klientovi neposkytla, resp. v soudním řízení nepoužila. Je tedy v podstatě vyloučeno, aby se OZŘ domáhala poskytnutí informací pro účely celospolečenské diskuse a aby vystupovala v roli takzvaného „hlídacího psa“. OZŘ sama nijak neprokazuje, že by mohla být považována za subjekt, který je možno chápat jako

takzvaného společenského hlídacího psa. K tomu odkázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 10 As 411/2020 a citoval z něj.

35. K tzv. „ediční povinnosti“ žalobce uvedl, že OZŘ zastávaný výklad § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ by jednak zcela popřel jeho smysl a účel, nadto by fakticky vedl k absurdnímu závěru, že v případě, kdy je účastníkem občanského soudního řízení povinný subjekt dle InfoZ, může protistrana žádostí o poskytnutí informací dle tohoto zákona od něj získávat informace a případné důkazní prostředky, které jsou v jeho dispozici. Tím by získala výhodu oproti situace, kdy účastníkem řízení není povinný subjekt dle InfoZ. Tuto situaci nelze ztotožňovat s takzvanou ediční povinností dle § 129 odst. 2 o. s. ř., neboť uvedený postup neumožňuje, aby účastník řízení „naslepo“ požadoval informace o druhého účastníka. Tento postup je možné použít pouze v případě, kdy účastník řízení přesně označí k důkazu jasně označenou listinu a k této uvede, jaké skutečnosti (jaká tvrzení) mají být touto prokázána. Osobou zúčastněnou na řízení požadované informace jsou přímo navrhovány jako důkazní prostředek v rámci soudních řízení, přičemž tímto důkazním prostředkem má dojít k navození stavu, že budou prokázána dle OZŘ podstatná tvrzení v neprospěch žalobce. Kdyby žalobce přistoupil k poskytnutí takových informací, pak by tím bylo zřejmě zcela hrubě zasaženo do rovnosti stran soudních řízení.
36. Žalobce opětovně jako ve svých dosavadních podáních poukázal na výluky dle § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ, účinnou od 1. 1. 2023. Měl za to, že pro interpretaci tohoto ustanovení je aplikovatelná i vybraná starší judikatura, která se vázala k § 11 odst. 4 písm. b) info zákona. K tomu poukázal na jím opakovaně zmiňovaný rozsudek MSvP č. j. 8 A 7/2011-57, a citoval z něj.
37. Žalobce uzavřel, že stejně jako jakýkoli jiný subjekt má ústavně zaručená práva plynoucí z čl. 36 odst. 1 Listiny, tedy domáhat se stanoveným postupem svého práva a ústavně zaručeného právo, aby měl v soudním řízení rovné postavení jako jeho protistrana dle čl. 27 odst. 3 Listiny.
38. Na toto podání žalobce reagovala OZŘ replikou ze dne 6. 8. 2025 v níž uváděla jako ve svých dosavadních podáních. Poukázala na rozsudky NSS č. j. 10 As 79/2024-48 ze dne 16. 5. 2024 a č. j. 5 As 179/2024-61 ze dne 18. 10. 2024, ve kterých bylo žalobcem argumentováno obdobně, a z těchto rozsudků citovala. Zdůraznila, že žádost byla učiněna již v červenci roku 2019, tedy o dva a půl roku dříve, než nabyla účinnosti Novela, o kterou žalobce opírá celou svou argumentaci stran rovnosti účastníků řízení. Dle Ústavního soudu lze odmítnout poskytnout informace o platu a odměnách zaměstnanců placených z veřejných zdrojů u subjektů, které nelze označit za takzvaného společenského hlídacího psa. Tato argumentace je však zcela nepřiléhavá a žalobce porovnává neporovnatelné situace. Z jím citované judikatury Ústavního soudu sice vyplývá, že některé typově vymezené informace mají být v principu poskytovány jen typově vymezeným subjektům, tj. takzvaným společenským hlídacím psům. Žalobce však opomíjí, že konkrétní vztah specifického hlídacího psa ke specifické informaci o platu anebo obměně již nehraje roli. Stejně tak nehraje roli vztah specifického hlídacího psa ke specifickému povinnému subjektu. Informace o platu/odměně tedy musí být poskytnuty jakémukoli hlídacímu psovi, protože se posuzuje obecný status žadatele, nikoli jeho konkrétní vztah k informaci nebo povinnému subjektu. Proto je přístup žalobce v pojednávané věci nesprávný. Žalobce totiž neustále opakuje, že OZŘ je advokátní kancelář poskytující právní služby GEOSAN v soudních řízeních vedených se žalobcem, a tedy případně získané informace budou v těchto řízeních moci být použity. Žalobce tedy argumentuje konkrétním vztahem specifického žadatele ke specifické informaci a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

povinnému subjektu. Celá tato argumentace je obsažena i v posledním vyjádření žalobce. To však nepředstavuje analogickou situaci takzvaným hlídacím psům, jak se žalobce snaží tvrdit, jím odkazovaná judikatura je tak v dané věci neaplikovatelná.

39. Dle OZŘ je nezbytné také poukázat na skutečnost, že je dosah judikatury Ústavního soudu citované žalobcem velmi úzký, neboť dopadá na malou výšeč informací podléhajících InfoZ, tj. je na informace o platu a odměnách zaměstnanců. To však není podstata informací požadovaných OZŘ. I proto je argumentace žalobce v nynější věci nepřiléhavá. Tvzení o tom, že OZŘ nelze považovat za společenského hlídacího psa, je proto zcela bezpředmětné.
40. OZŘ uzavřela, že celá argumentace žalobce ohledně odepření poskytnutí informace z důvodu, že by je OZŘ mohla využít ve sporech vedených proti žalobci je nepřijatelná, protože základní premise, na které je vystavěna, odporuje dotčeným právním předpisům a ustálené judikатурní praxi. Jakýkoli vztah konkrétního žadatele ke konkrétní požadované informaci či ke konkrétní osobě povinného subjektu nemůže být důvodem pro neposkytnutí požadovaných informací, neboť se jedná o diskriminační praktiku. Důvody odmítnutí žádosti musí obstát vůči jakémukoli typově určenému žadateli.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

41. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce uváděl obdobně jako v žalobě a ve svých dosavadních podání. Stejně tak zástupce žalovaného odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě s tím, že žalobce nově uplatnil argument, na něž žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval. Osoba zúčastněná na řízení rovněž odkázala na svá podání a zdůraznila, že žalobce vykládá po celou dobu informační zákon v rozporu s jeho smyslem ačkoli jeho důvody pro odmítnutí poskytnutí informací opakovaně posuzoval Městský soud a Nejvyšší správní soud, které s výkladem žalobce nesouhlasily. Konstatovala, že ustanovení § 11 odst. 1 písm. g), resp. nyní písmeno f) informačního zákona bylo do tohoto právního předpisu vtěleno po podání žádosti, takže se neaplikuje.
42. K návrhům důkazů žalobce upřesnil, že se jedná o pasáže z podání v civilněprávním sporu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou, resp. jeho klientem. Zástupce žalovaného k návrhům důkazů uvedl, že sám dokazování neprováděl, další postup tak ponechává na rozhodnutí soudu. Osoba zúčastněná na řízení sdělila, že žalobcovy citace z civilních sporů nijak neověřovala, proto je nemůže učinit nespornými.
43. Soud návrhu žalobce na provedení důkazů podáními v civilně právních věcech vedených u Městského soudu v Praze a u Krajského soudu v Praze nevyhověl, neboť mu pro posouzení důvodnosti žalobních bodů postačoval obsah spisového materiálu, ze kterého soud při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vždy vychází a jímž se důkaz podle ustálené judikatury správních soudů neprovádí.
44. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
45. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud jej proto ověřil z obsahu spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
46. Žalobce odmítl poskytnout požadované informace podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, dle kterého *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím. Svou obranu ale žalobce stavěl zejména na ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona, neboť by stát neměl být nepřiměřeně omezen při uplatňování práv v občanském soudním řízení. Za ústavně konformní tak žalobce považoval vykládat § 11 odst. 1 písm. b) InfoZ prizmatem nové právní úpravy dle § 11 odst. 21 písm. g) téhož zákona. Podle tohoto ustanovení může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud byla vytvořena nebo získána v přímé souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, a to i před jeho zahájením a její poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení.

47. Soud k tomu předně zdůrazňuje, že se ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona stalo jeho součástí (Novelou) až po podání žádosti. Na projednávanou věc tedy nedopadá. Žalovaný se k této argumentaci žalobce vyjádřil a soud považuje za příléhavé důvody, které k tomu žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl a v nichž vyšel z judikatury Městského soudu v Praze a NSS (zejména rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2024, č. j. 11 A 109/2023-89, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2024, č. j. 10 As 79/2024-48), od jejichž závěrů ani soud neshledal důvod se odchýlit.
48. Žalovaný správně poukázal na závěry těchto soudů k výkladu § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ v řízení o žádosti jiného žadatele ve vztahu k žalobci, a kde žalobce užil stejnou argumentaci jako v nyní projednávané věci. Dle těchto závěrů soudů ale argumentace žalobce neodpovídá požadavku, aby informace byly vytvořeny nebo získány povinným subjektem v přímé souvislosti s řízením. Soudy k této otázce rovněž konstatovaly, že aby povinný subjekt mohl poskytnutí informace podle InfoZ omezit, musí se nejprve vypořádat s tím, zda byla naplněna první zákonem stanovená podmínka, tedy je-li vytvoření nebo získání informace v přímé souvislosti s předmětným řízením, tuto podmínku žalobce ale nesplnil.
49. Uvedené závěry jsou plně přenositelné i na nyní projednávanou věc. Žalobcova argumentace se totiž zcela míjí s podmínkami zákonné právní úpravy i jím opakovaně zmiňovanou Důvodovou zprávou k Novele. Podle zákonodárce je smyslem a účelem zákonné výluky stanovené Novelou v § 11 odst. 1 písm. g) InfoZ zajistit uplatňování principu rovnosti zbraní i v řízeních, kde je jedním z účastníků povinný subjekt. Jak výstižně uvedl NSS ve výše zmíněném rozsudku (bod 15), velmi přesně (byť typově) však zákonodárce definoval, na jaké informace zákonná výluha dopadá. „*Musí se jednat o informace, které byly vytvořeny či získány v přímé souvislosti s daným řízením. Nepůjde tedy o veškeré informace, které se řízení jakkoli týkají (např. některé důkazní prostředky, které vznikly bez vazby na soudní řízení, typicky smlouvy, které byly sjednány a o jejichž plnění se následně vede soudní spor). Požadavek na „přímou souvislost“ je třeba vnímat nikoli tak, že povinný subjekt si je vědom alespoň potencionální možnosti jakéhokoli řízení, a pro tento případ si příslušnou informaci pořídí. Příkladem může být právní analýza či odborný znalecký posudek určitého problému, který vznikl či by mohl vzniknout mezi povinným subjektem a jeho dodavatelem (může tedy jít i o „preventivní“ analýzu rizik pro případ, že by nastal určitý problém, který by mohl být důvodem soudního sporu, aniž by tento již reálně vznikl). Naopak pod tento důvod nebudou podřaditelné informace, které se řízení ani potencionálně týkat nemohou (např. smlouva, která byla uzavřena mezi povinným subjektem a třetí osobou, při jejímž plnění následně došlo ke sporu, který může vyústit v soudní či rozhodčí řízení apod.).“*

50. Ze znění Důvodové zprávy je tak zcela zřejmé, že výluka nepochybně nedopadá na informace „pouze“ související s řízením, jak žalobce tvrdí. Žalobce tak svým postupem zcela účelově vytváří vlastní pravidla pro (ne)poskytování informací a pomíjí, že pouhá souvislost informace se soudním řízením pro uplatnění výlučky dle § 11 InfoZ nestačí. K tomu, aby bylo na místě uvažovat o ohrožení postavení povinného subjektu/žalobce v soudním řízení, musí se povinný subjekt/žalobce nejprve vypořádat s charakterem a původem požadovaných informací a přesvědčivě prokázat, zda je opravdu nabyt v přímé souvislosti s řízením. To se ani v nyní projednávané věci nestalo a žalobce tomuto zákonnému požadavku nedostál. Proto ostatně nebylo třeba, aby se žalovaný zabýval otázkou rovnosti účastníků namítaných soudních řízení.
51. Pokud žalobce v této souvislosti tvrdil, že by požadované informace musel pro žadatele/OZŘ nově vytvořit, není toto jeho tvrzení v souladu s obsahem spisového materiálu. Z něj je totiž bez pochyb patrné, že žalobce měl požadované informace k dispozici, neboť se jedná o pověření nebo jmenování udělených ŘSD Ing. G.
52. Soud v tomto ohledu poukazuje na bod 52 a následující v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2022 č. j. 11 A 177/2019-169, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 4 As 213/2022-49). V tomto rozsudku se městský soud vypořádal s obdobnou argumentací žalobce, kdy zdůraznil, že právo na informace je ústavně zaručeným právem ve smyslu čl. 17 Listiny, a zabýval se ustanovením § 11 odst. 4 písm. b) InfoZ, a to i ve vztahu k závěrům odborné literatury. Přitom městský soud vyložil obsah pojmu „rozhodovací činnost soudu“ s poukazy na jinou judikaturu správních soudů.
53. Jedenáctý senát městského soudu ve své argumentaci vyšel též z jiného rozsudku stejného soudu, a sice rozsudku ze dne 13. 12. 2012, č. j. 6 Ca 114/2009-52. V něm se soud zabýval právní otázkou, zda se ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona vztahuje i na jiné povinné subjekty než soudy, aby uzavřel, že judikatura již podala výklad pojmu „rozhodovací činnost soudů“, který je stěžejní pro výklad § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, a který ani vzdáleně nezahrnuje informace požadované v nyní posuzované věci. Soud zdůraznil, že není jasné, jak konkrétně by mělo poskytnutí požadovaných informací o smlouvách a pověření určitého vedoucího funkcionáře vést k narušení rovnosti účastníků civilního řízení s tím, že i když má stát jako účastník civilního řízení rovné postavení s ostatními účastníky neznámá to, že by zároveň mohl s odkazem na čl. 37 odst. 3 Listiny odmítnout plnit svou informační povinnost, která mu plyne z čl. 17 odst. 5 Listiny a v návaznosti na to z informačního zákona. Městský soud v Praze v citovaném rozsudku rovněž poukázal na ustanovení § 129 odst. 2 o. s. ř., dle kterého *předseda senátu může uložit tomu, kdo má listinu potřebnou k důkazu, aby ji předložil, nebo ji opatří sám od jiného soudu, orgánu nebo právnické osoby*. Tuto ediční povinnost má ale nejen strana, která navrhuje provedení takového důkazu, ale i její odpůrce, jakož i kterákoli třetí osoba, přičemž u strany nezátížené důkazním břemenem je tato povinnost předložit listinu chápána jako součást její vysvětlovací povinnosti podle § 120 téhož zákona.
54. Městský soud v Praze se v tomto rozsudku vypořádal i s argumentem žalobce ohledně postavení žadatele o informace a účel, pro který je informace požadována, a odmítl ji. Podle stanoviska soudu může být žadatelem o poskytnutí informace kdokoli, bez ohledu na svůj vztah k požadované informaci či na zájem, který získáním informace sleduje. K tomu soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to i ve vztahu k žalobcem tvrzenému zneužití práva. Soud k tomu rovněž vyšel z novější judikatury NSS (rozsudek č. j. 10 As

49/2022-51, body 13 až 16), kde byl žadatelem advokát, aby uzavřel, že nic nenasvědčuje závěru, že by byl žadatel takzvaným šikanózním žadatelem, tj. že by chtěl právo jakkoli zneužívat.

55. Na podkladě výše zmíněné judikatury jedenáctý senát dospěl k závěru, že žalobce neměl možnost odmítnout poskytnutí požadovaných informací ani s odkazem na domnělé zneužití práva žadatele. Jedenáctý senát se vyjádřil i k testu proporcionality a vysvětlil, z jakého důvodu je jej neprováděl.
56. V nyní projednávané věci soud na tomto místě uvádí, že neshledává účelným opakovat podrobnou argumentační linii zmíněného rozsudku jedenáctého senátu (ve věci sp. zn. 11 A 177/2019) s níž se ztotožňuje a kterou žalovaný plně převzal. Proto na ni pro stručnost odkazuje.
57. Pro úplnost soud uvádí, že správnost výše uvedených závěrů jedenáctého senátu potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2023, č. j. 4 As 213/2022-49. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval právě důvodem odmítnutí žádosti o poskytnutí informací dle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, jelikož se jedná o informace o rozhodovací činnosti soudů, a tedy že by žadatel mohl použít požadované informace v soudních řízení proti povinnému subjektu, což by bylo v rozporu se zásadou rovnosti zbraní účastníků v řízení. Nejvyšší správní soud v bodech 21 a následující odůvodnění rozsudku poukázal na judikaturu, v níž se obdobnou námitkou již zabýval, a která se z části týkala stejných účastníků řízení, aniž shledal důvod se od ní odchýlit. NSS konstatoval, že adresátem tohoto ustanovení jsou soudy a zdůraznil, že výklad § 11 odst. 4 písm. b) InfoZ, jak jej činí povinný subjekt, již výslovně odmítl Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 3. 2010 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 2/10. Podle tohoto nálezu veřejné subjektivní právo na informace a jemu odpovídající povinnost povinného subjektu určitou informaci poskytnout jsou nezávislé na postavení povinného subjektu vůči žadateli v občanském soudním řízení, ať už paralelně probíhajícím nebo budoucím, hypotetickém. Poskytnutí informací dle InfoZ tedy z povahy věci nemůže nijak vést k porušení zásady rovnosti zbraní v občanském soudním řízení, kterého se povinný subjekt účastní.
58. Nejvyšší správní soud přisvědčil posouzení jedenáctého senátu i ve vztahu k tvrzení žalobce, že žadatel žádostí o informace nesleduje žádný veřejný zájem a chce ji použít ve svůj vlastní prospěch. Dle NSS je ve vztahu k právu na informace obecně nepodstatné, z jakého důvodu žadatel určitou informaci požaduje, pokud není dána některá z výjimek stanovená v informačním zákoně, je povinný subjekt informaci povinen poskytnout. K tomu NSS odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015 ve věci sp. zn. I. ÚS 39/30/14 a judikaturu NSS, která tyto závěry reflektovala.
59. NSS se vyjádřil i k postavení tzv. „společenského hlídacího psa“ a poukázal na přílehlavou judikaturu Ústavního soudu s tím, že se tato vztahuje pouze na případy žádostí týkajících se platů a odměn zaměstnanců veřejné sféry, ale vždy ve vztahu k právu na ochranu soukromí zaměstnanců povinného subjektu, nikoliv zájmu samotných povinných subjektů. Proto nebylo třeba provádět test proporcionality, jelikož se právo žadatele na informace nedostalo do kolize s žádným relevantním právem povinného subjektu.
60. K poukazu žalobce (v tamní věci OZŘ) na smluvní vztah s Ing. G. (důvod pro odmítnutí žádosti podle § 11 odst. 1 písm. a) InfoZ) Nejvyšší správní soud nejprve pojednal o pojmu „vnitřní předpis“ ve smyslu citovaného zákonného ustanovení a co se jím rozumí. NSS dále uvedl, že tvrzená „interní“ povaha smluv mezi žalobcem a Ingr. G. nemůže být důvodem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

k odmítnutí žádosti o informace podle § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, jelikož již sama skutečnost, že se jedná o smlouvu, takový postup vylučuje. Obdobný závěr NSS učinil ve vztahu k požadovaným informacím o „pověření a jmenování“ Ing. G. K tomu uzavřel, že se jedná typicky o úkony povinného subjektu týkající se jeho činnosti navenek, které mají účinky vůči třetím osobám, jak již přílehu s odkazem na judikaturu NSS konstatoval Městský soud v Praze v přezkoumávaném rozsudku.

61. Pro úplnost soud uvádí, že se Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku zabýval i žalobcovým odmítnutím poskytnutí požadovaných informací proto, že mají povahu citlivých osobních údajů. Nejvyšší správní soud žalobci vytkl, že na místo toho, aby odmítl poskytnout požadované informace jako celek, měl vyhodnotit citlivé údaje, tyto z poskytnutí vyloučit a žádost odmítnout pouze v tomto rozsahu. NSS dále konstatoval, že žadatel nepožadoval informaci o platových poměrech Ing. G. ani jiné osoby, ale informace o tom, jaké smlouvy byly mezi žalobcem a Ing. G. uzavřeny, co je jejich předmětem a zda jsou nadále platné, a jaká pověření byla této osobě žalobcem udělena. Tedy informace nijak nesouvisějící s platovými poměry konkrétních zaměstnanců žalobce.
62. K tomu soud připomíná, že v nyní projednávané věci žalovaný výrokem I. žalobou napadeného rozhodnutí změnil prvostupňové rozhodnutí žalobce/povinného subjektu tak, že právě v rozsahu osobních údajů Ing. G. a v rozsahu vlastnoručních podpisů fyzických osob podle § 8a odst. 1 InfoZ, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí žalobce zrušil a řízení zastavil. Výrokem II. pak žalovaný informačním příkazem dle § 16 odst. 5 InfoZ žalobci/povinnému subjektu přikázal, aby požadované informace poskytl právě s vyloučením osobních údajů Ing. G., jež žalovaný ve výroku II. svého rozhodnutí výslovně specifikoval.
63. Lze tak shrnout, že žalobce setrvale, pouze jinými slovy, formuluje důvody, pro které opakovaně odmítá OZŘ jako žadateli požadované informace poskytnout. Žalobce tak činí přesto, že na jeho argumenty již v minulosti správní soudy odpověděly a vyvrátily je. Žalovaný přitom na stanoviska soudů plně vešel a jejich právní názorem se bezezbytku řídil, jak je ostatně zjevné z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
64. Námitky nejsou důvodné.

Závěr a náklady řízení

65. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Je na žalobci, aby jako povinný subjekt respektoval rozhodnutí žalovaného a požadované informace ve stanovené lhůtě poskytl.
66. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, soud mu je proto nepřiznal.
67. Výrok o nákladech osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť soud ničeho osobě zúčastněné na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. srpna 2025

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.